

Arrest

nr. 291 608 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met een schrijven van 20 april 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd geactualiseerd op 26 augustus 2020, 18 mei 2021 en op 4 mei 2022.

Op 26 augustus 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 284 559 van 9 februari 2023 vernietigde de Raad de beslissing van 26 augustus 2022.

Op 17 februari 2023 verklaarde de gemachtigde het voormelde verzoek wederom onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20 04.2020 werd ingediend en op data van 26.08.2020, 18.05.2021 en 04.05.2022 werd geactualiseerd door :

*H., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te S. op [...]1992
adres: [...] Liège*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 06.05.2014 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 31.07.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokken verkoos weer om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn laatste asielprocedure werd afgesloten op 23.06.2022 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene België verliet en op 07.10.2022 vroeg hij asiel aan in Duitsland. Op 16.11.2022 vroeg Duitsland de overname van betrokkene door België in het kader van de Dublin-akkoorden. België verklaarde zie hiermee akkoord op 29.11.2022. Betrokkene bevindt zich dus momenteel in Duitsland. De duur van de procedures - namelijk één jaar en vijf maanden voor de eerste, 18 dagen voor de tweede, drie jaar en acht maanden voor de derde en elf maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is. geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Afghanistan, maar dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Pakistan. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om een reis en verblijf naar Pakistan te bekostigen. dat hij niemand in Pakistan zou kennen bij wie hij zou kunnen verblijven. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. De loutere vermelding dat hij niet over voldoende financiële middelen of een opvangnet in Pakistan zou beschikken volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst hierbij naar zijn afhankelijkheid van zijn oom en neef, waarmee hij samen naar België kwam in 2012. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor van Solidaris dd. 04.10.2016. Dit is echter onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn oom. Betrokkene is een gezonde volwassen man van 31 jaar die geacht kan worden in staat te zijn voor zichzelf te zorgen zonder de bijstand van zijn oom. Dit blijkt ook uit de stukken in het administratief dossier, zo was betrokkene hier tewerkgesteld en dus in staat om zijn eigen inkomen te verdienen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene sinds 07.10.2022 in Duitsland verblijft, terwijl zijn oom (en neef)

nog steeds in België verblijven. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om op eigen benen te staan. Het voorgelegde attest dateert bovendien van meer dan zes jaar geleden en heeft aldus geen enkele actualiteitswaarde. We wijzen er verder op dat betrokkene nooit heeft samengewoond met zijn oom (zoals blijkt uit het rijksregister). Betrokkene maakt dan ook zijn afhankelijkheid van zijn oom niet aannemelijk, noch financieel noch anderszins. Evenmin toont betrokkene aan dat hij, desgevallend, niet kan rekenen op de financiële steun van zijn oom en/of neef voor een terugkeer naar Pakistan. Het staat hen zelfs vrij hem hierbij te vergezellen indien zij dit nodig achten. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene beroept zich tevens op zijn financiële onmogelijkheid om terug te keren naar Afghanistan omdat hij geen banden meer met het land zou hebben en er niet zou kunnen terugvallen op familie of vrienden en waar hij er dus alleen zou voor staan. Elke sociale band met het land van herkomst zou door zijn lange verblijf in België doorgeknipt zijn. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 20 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de veiligheidssituatie in Afghanistan, die nog steeds precair zou zijn. Hij verwijst hiervoor naar een de 'Global Peace Index 2019' van het Institute for economics en peace van juni 2019 en naar twee krantenartikelen van VRT NWS dd. 29.02.2020 en 09.03.2020. Echter, deze verwijzing naar de toestand in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke omstandigheden. We wijzen er op dat het CGVS tot vier maal toe oordeelde dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. De vaststelling dat het CGVS tot vier maal toe vaststelde dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, houdt een weerlegging van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het louter voorleggen van een algemeen rapport uit 2019 en twee krantenartikelen uit 2020 is ruim onvoldoende om deze beoordeling van het CGVS om te buigen, temeer daar uit de beslissing van het CGVS duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n.pdf, EASO Afghanistan Security Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatio_n_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon. Dit element kan dan ook met aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RW arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid in België van zijn oom, die over verblijfsrecht beschikt als subsidiair beschermde en die als het ware de vaderlijke rol overgenomen zou hebben nadat ze samen Afghanistan ontvlucht waren. Het feit dat zijn oom legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. Tenslotte wijzen we er op dat betrokkene niet samenwoont met zijn oom en dat er dus geen sprake is van een gezinseenheid.

Betrokkenen beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft in België, met name zijn oom en neef (in dossier 7595884) die over verblijfsrecht in België beschikken. Hij benadrukt hierbij zijn bijzondere afhankelijkheid van deze familieleden omdat hij samen met hen naar België is gekomen en dit reeds meer dan tien jaar geleden. Echter, we merken op dat uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat hij nooit op hetzelfde adres werd ingeschreven als zijn oom. Er is dan ook nooit samenwoning geweest tussen hem en zijn oom die de vaderlijke rol overgenomen zou hebben. Ter staving van zijn bijkomende elementen van afhankelijkheid legt hij een attest dd. 04.10.2016 van Solidaris voor waaruit blijkt dat betrokkene op 10.02.2016 werd ingeschreven bij deze ziekenkas ten laste van zijn oom. We merken echter op dat dit attest dateert van meer dan zes jaar geleden en dus geen enkele actualiteitswaarde heeft. Aangezien betrokkene nooit bij zijn oom gewoond heeft, dienen er bijkomende bewijzen van financiële ondersteuning voorgelegd te worden, wat in casu niet het geval is. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene woonde wel gedurende langere tijd op hetzelfde adres als zijn neef. Echter, toont hij niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn neef. Het loutere gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn neef, heeft niet automatisch tot gevolg dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Uit niets blijkt dat betrokkene niet kan functioneren zonder de aanwezigheid van zijn oom en/of neef, of omgekeerd. Het loutere gegeven dat betrokkene samen met hen naar België kwam in 2012 en dat hij in 2016 als ten laste van zijn oom werd ingeschreven

bij de mutualiteit maakt niet dat zij dermate van elkaar afhankelijk zijn dat ze niet zonder elkaar zouden kunnen functioneren. Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. De relatie tussen betrokkene en zijn oom en neef betreft dan ook, acuteel, slechts normale affectieve banden die verwanten, die geen deel uitmaken van een kerngezin, met elkaar onderhouden.

We merken tenslotte op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 07.10.2022 België verliet om in Duitsland asiel aan te vragen. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden én onafhankelijk te leven van zijn neef en zijn oom, niettegenstaande hij in 2012 samen met hen naar België gekomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat het bij een terugkeer quasi onmogelijk zou zijn om contact te onderhouden, zeker gezien contacten tussen de raadsman en betrokkene liefst doorgaan op het kantoor van eerstgenoemde. Echter, we merken op dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Het staat betrokkene vrij om via allerlei moderne communicatiemiddelen het contact met haar raadvrouw te onderhouden. Bovendien kunnen we stellen dat het eventuele risico op schading van de vertrouwelijkheid niet voldoende gewicht in de schaal legt om aanvaard te worden als vrijgeleide om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de wereldwijde coronapandemie als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de coronapandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Afghaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk

dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat sinds 10 november 2021 luchtvaartmaatschappijen opnieuw zonder beperkingen naar/vanuit Pakistan kunnen vliegen. Reizen naar Pakistan, waar zich de bevoegde ambassade bevindt, blijkt aldus perfect mogelijk.

Betrokkene wijst er in dit kader op hij als persoon zonder verblijfsvergunning een bijzondere kwetsbaarheid heeft.

Ter staving hiervan verwijst hij naar een verslag van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 17 maart 2020. Hij wijst erop dat Portugal de beslissing heeft genomen om alle personen zonder verblijfsvergunning tijdelijk te regulariseren zodat hun mensenrechten gewaarborgd worden. Ter staving hiervan legt hij een artikel voor van Solidair dd.30.06.2020. Ook het Verenigd Koninkrijk zou besloten hebben de opvang van afgewezen verzoekers om internationale bescherming te verlengen met minstens drie maanden (gestaafd door het voorleggen van een krantenartikel uit the Guardian dd. 28.03.2020). Hij wijst erop dat ook in België gepleit zou worden voor deze maatregel, waarvoor hij verwijst naar een artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Deze maatregelen zouden in schril contrast staan met de beleidskeuze van België waar het recht om asiel te vragen opgeschort zou worden en waar mensen worden vrijgelaten uit de gesloten centra zonder een alternatieve verblijfsmogelijkheid (ter staving hiervan legt betrokkene een krantenartikel dd. 20.03.2020 van VRT NWS). Hij wijst erop dat hij een vergroot risico loopt, op een schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn precair verblijf en dat enkel door een verblijfsmachtiging hij toegang zou hebben tot huisvesting en de arbeidsmarkt evenals tot de noodzakelijke medische zorg. Ter staving waarvan betrokkene een stuk voorlegt van beweging.net dd. 27.03.2020 en het reeds eerder vermelde artikel dd. 02.04.2020 van VRT NWS. Echter, huidige beslissing is onontvankelijk, wat inhoudt dat enkel de vraag aan de orde is of verzoeker de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De vraag of zijn precaire verblijfstoestand leidt tot een schending van artikel 3 EVRM en daardoor rechtvaardigt dat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, stelt zich dus momenteel niet.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er nood zou zijn aan een beleid inzake arbeidsmigratie aangezien een groot aantal vacatures in België structureel niet ingevuld zou raken. Ter staving hiervan verwijst hij naar een artikel van 11.11.11 van 19 juni 2018 en een krantenartikel van De Morgen van 22.06.2018. Hij zou de ideale werkracht zijn waaraan onze maatschappij nood zou hebben. Door een terugkeer naar Afghanistan zou zijn potentieel mogelijks verloren gaan. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.07.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene wenst zich in dit kader te beroepen op de verklaringen van de beleidsverantwoordelijken met betrekking tot het asiel- en regularisatiebeleid, met name op het federaal regeerakkoord van 09 oktober 2014 en de beleidsnota Asiel en Migratie van 26 oktober 2018 waarbij de regering zich zou engageren voor een eerlijk en rechtlijnig migratiebeleid waarbij regularisaties op individuele basis zouden gebeuren. Ook mevrouw De Block zou zich geëngageerd hebben om een streng, rechtvaardig maar menselijk beleid te voeren. Hiervoor verwijst betrokkene naar een krantenartikel van De Morgen dd. 09.12.2018. Allereerst dienen we op te merken dat mevrouw De Block niet langer de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie is waardoor betrokkene zich dan niet nuttig meer kan beroepen op haar uitspraken. Ook het aangehaalde federale regeerakkoord en de beleidsnota Asiel en Migratie zijn achterhaald. Bovendien kon verzoekende partij in geen geval uit de verklaringen van de toenmalige staatssecretaris of uit de aangehaalde beleidsnota noch het federaal regeerakkoord enige rechtmatige verwachting ontleenen dat hij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in zijn specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend kan worden (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen is met de ordediensten en geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van

allé vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds meer dan acht jaar in België zou verblijven, dat hij zeer gewillig zou zijn om bij te dragen aan de samenleving, dat hij zich steeds enorm werkbereid getoond zou hebben, dat hij als uitzendkracht tewerkgesteld was, dat hij een positieve evaluatie gekregen zou hebben, dat hij in België zijn toekomst zou wilden opbouwen, dat er sprake zou zijn van een vergevorderde integratie, dat hij mee wil helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij zijn plichten zou naleven, dat hij de Nederlandse taal geleerd zou hebben evenals een basis Frans, dat hij zou deelnemen aan de maatschappij, dat hij hier een toekomst zou wilden opbouwen, dat hij mee zou wilden helpen aan de ontwikkeling van onze maatschappij, dat hij een echte meerwaarde zou zijn, dat hij een bewijs van inschrijving bij het ziekenfonds voorlegt en bijhorende klevertjes, enkele attesten van tewerkstelling, een verklaring van zijn werkgever, een bewijs van inschrijving Franse taallessen, enkele deelcertificaten Frans, een bewijs van inschrijving als werkzoekende, een aanvraag tot steunverlening door het OCMW, een deelcertificaat Nederlandse taallessen en bijhorend inschrijvingsbewijs, een schrijven van de stad Oostende inzake aanvraag sociale hulp, zijn individuele rekening van het jaar 2018, zijn fiches 281.10 van het jaar 2018, verschillende loonfiches, een attest inzake vakantiegeld, een energieovername-contract, een nutsfactuur en doorgeven van meterstanden, zijn jobpass, mobib-kaart, bankkaart, Tec-abonnement, zijn arbeidskaart C, zijn NMBS- abonnement, een labofactuur, een doktersattest en zijn huurovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase met behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep nu de aanwezigheid op het grondgebied van verzoeker niet is aangetoond. Ter zitting is verzoeker evenwel aanwezig en doet verweerder afstand van de opgeworpen exceptie. Verder blijkt ook uit de kennisgeving van de bestreden beslissing dat dit op 27 februari 2023 aan verzoeker in persoon is gebeurd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 284 559 van 9 februari 2023, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij ook de schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) aanvoert.

Hij licht het middel toe als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen

de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

Nochtans stelde de Raad van State (RvS, n° 88.076 van 20 juni 2000): *Considérant, sur ces deux branches réunies, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui R XI - 9237 - 7/9 rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée;*

De bestreden beslissing stelt dus verkeerdelijk dat de verzoekende partij had moeten aantonen dat het voor haar 'onmogelijk' was om de aanvraag in Islamabad in te dienen bij de Belgische ambassade. De verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat er overmacht zou moeten worden aangetoond, quod non.

Dit wordt bevestigd door het vernietigingsarrest in deze zaak, waartegen de verwerende partij geen cassatieverzoek indiende:

“ ”

Aldus is de motivering van de verwerende partij dienaangaande niet deugdelijk.

II.1.3. De bestreden beslissing stelt nog over de buitengewone omstandigheden:

“ ”

De verzoekende partij ging in Duitsland een verzoek indienen omdat zij wanhopig was. Dit neemt niet weg dat zij nog steeds afhankelijk is van haar oom [...]. Het bewijs hiervan is de betekening van de thans bestreden beslissing in persoon – ook toen was zij immers in België. [...] Bovendien houdt deze redenering opnieuw geen rekening met het arrest a quo, daar waar het stelt dat hij nooit heeft samengewoond met zijn oom. Het arrest a quo stelt immers:

“ ”

Verder kan slechts worden vastgesteld dat zij niet verder komt dan de pertinente vaststellingen uit het vonnis a quo te betwisten, iets wat zij niet in deze beslissing, doch in een cassatieprocedure had moeten doen, quod non:

“ ”

Maar er is meer.

Een zorgvuldige besluitvorming veronderstelt ook dat men rekening houdt met algemeen bekende feiten en dus de actualiteit enigszins opvolgt.

Zo blijkt uit recente nieuwsberichten dat Afghanen uit Europa geen visum meer krijgen om naar Pakistan te gaan:

- Zie MenaFM dd. 13 februari 2023 (<https://menafn.com/1105563134/Pakistan-Orders-A-Complete-Ban-Of-Visa-Issuance-To-Afghan-Nationals> - eigen onderlijning):

The Foreign Ministry of Pakistan in a letter sent to all its embassies in European Union countries has ordered a complete visa ban for Afghan nationals/origins, effective from February 8.

The Pakistan Foreign Ministry relates this decision to the issuance of 1600 visas to Afghans origins who had provided fake Swedish residence cards. A formal letter from the Ministry of Foreign Affairs of Pakistan which went viral on social media last week indicates that Pakistan Embassy in Sweden had granted 1600 to Afghan citizens based on fake residence cards. The foreign ministry has ordered an immediate investigation regarding this scandal. The letter was issued on February 8 and recently went viral on social media. The letter was addressed Pakistan Diplomatic Mission in European cities including London, Glasgow, Bradford, Manchester, Birmingham, Madrid, Barcelona, Rome, Milan, Berlin, Frankfurt, Lisbon, Athens, Vienna, Berne, Copenhagen, Oslo, Brussels, The and Hague. It is still not clear how long the ban will be in place as the investigations over the 1600 issued visas have already begun, and the issuance of visas is banned until further notice. The latest decision by the Foreign Ministry of Pakistan has negatively affected Afghan nationals currently residing in Pakistan. Their family members in Europe cannot come to visit them in Pakistan due to the imposed visa ban, and it has disrupted their personal plans, said one Afghan national in Islamabad. Since the overthrow of the Islamic Republic of Afghanistan, the Pakistani government has limited the issuance of visas to Afghan nationals to a great extent.

Zie Firstpost dd. 13 februari 2023, "Pakistan orders embassies to NOT issue visas to Afghan nationals", <https://www.firstpost.com/world/pakistan-orders-embassies-to-notissue-visas-to-afghanistan-nationals-12147262.html/amp> eigen onderlijning:

Pakistan orders embassies to NOT issue visas to Afghan nationals Pakistan's foreign ministry has issued directions to its embassies across Europe to avoid giving visas to citizens of Afghanistan Islamabad/Kabul: Amid deteriorating ties between Pakistan and Afghanistan, Islamabad's Foreign Office has ordered its embassies in European countries to not issue visas to Afghan citizens until further orders. This came after the alleged visa scandal of the issuance of Pakistani visas to 1,600 Afghan nationals on fake residential cards of Sweden, ARY News reported. According to sources, Pakistan's foreign ministry has issued directions to its embassies across Europe to avoid giving visas to Afghan citizens. While the special cards will make it easy for Pakistani nationality holders staying in the border areas of Afghanistan to travel across the country, the decision also involves the risk of cross border terrorism and hike in dollar smuggling from Islamabad to Kabul. A report by Bloomberg recently stated that millions of dollars are being smuggled into Afghanistan from Pakistan on a daily basis. Traders and smugglers carry as much as \$5 million from Pakistan into Afghanistan daily, the report said while quoting Muhammad Zafar Paracha, general secretary of the Pakistan Exchange Companies Association, a 26-member body of currency dealers

- Zie La Prensa Latina Media dd. 13 februari 2023, « Pakistan bans visas for Afghans in Europe », <https://www.laprensa-latina.com/pakistan-bans-visas-for-afghans-ineurope/amp/> - eigen onderlijning:

Islamabad, Feb 13 (EFE).- Pakistan has banned visas to Afghan nationals in Europe after an alleged scam involving hundreds of Afghans obtaining Pakistani visas on fake Swedish residence cards. A diplomatic source told EFE on Monday that the Pakistan foreign ministry last week issued an order asking its missions in Europe to stop issuing visas to Afghan nationals. The ministry has emailed the order to diplomatic missions in London, Glasgow, Bradford, Manchester, Birmingham, Madrid, Barcelona, Rome, Milan, Berlin, Frankfurt, Lisbon, Athens, Vienna, Berne, Copenhagen, Oslo, Brussels, and The Hague. "I confirm the ban on issuing visas to Afghan nationals till further orders," the source told EFE on condition of anonymity, confirming the order seen by EFE. A Pakistan's foreign office spokesperson said her office was checking the matter with the relevant desk. According to the diplomat, the decision came because of the visa scandal of issuing visas to 1,600 Afghans on fake residential cards from Sweden. A letter from the Ministry of Foreign Affairs, which went viral on social media last week, indicated that the Pakistan embassy in Sweden had granted 1,600 to Afghan citizens based on fake residence cards. The foreign ministry has also ordered a probe into the scandal. As per the communication, the ban will be in place till further order. It is unclear how long it might take. The latest decision will affect the Afghan nationals living in Europe. They will not be able to meet their relatives living in Pakistan, which hosts nearly three million Afghan refugees. Before 2016, Afghans could enter neighboring Pakistan without a visa. But after Pakistan implemented the so-called National Action Plan to curb extremism and terrorism, it was made mandatory for Afghans to get a visa to visit Pakistan. The Pakistan mission in Kabul used to issue around

1,000 visas per day to Afghan citizens, but the number decreased after the Taliban took over Kabul in August 2021. EFE

De hierboven geciteerde bronnen dateren alle drie van 13 februari 2023. De thans bestreden beslissing werd genomen op 17 februari 2023.

Het is dan ook geheel ten onrechte dat de verwerende partij argumenteert dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden en dat zij dus naar Pakistan zou kunnen gaan, waarbij de oom en de neef hem zouden kunnen vergezellen.

De analyse van het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden getuigt van:

- Een foute interpretatie van artikel 9bis VW; het moet niet onmogelijk zijn, maar kan ook gewoon “bijzonder moeilijk” zijn;
- Onzorgvuldige feitenangarig – de actualiteit werd niet opgevolgd en dus lijkt de verwerende partij niet op de hoogte te zijn van de weigering van de Pakistaanse diplomatieke missies om nog langer visa aan Afghanen in Europa uit te reiken;
- Een onaanvaardbare veralgemening (“bovendien zijn er regelmatig Afghanen die aan aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan”). De verzoekende partij, zeker in het licht van de rechtspraak van de Raad van State waarbij de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst als een mogelijke buitengewone omstandigheid wordt aangemerkt en het vernietigingsarrest a quo, heeft recht op een persoonlijke motivering.

II.1.4. De thans bestreden beslissing stelt tevens:

“.....”

De verwerende partij verwijst dus naar de “geijkte weg” dienaangaande, maar maakt onduidelijk wat deze is.

Zoals aangehaald in de aanvraag werkte de verzoekende partij langdurig via het uitzendkantoor AGO Jobs & HR in de koekjesfabriek D. als productiewerker.

Mocht haar werkgever bereid zijn een single permit voor haar aan te vragen via de Vlaamse Overheid, dan geldt er principieel een voorrang voor de Europese onderdanen. De lijst met aanvaarde knelpuntberoepen in het kader van deze procedure is beperkt tot 22 beroepen, zie MB dd. 31 maart 2021 houdende vaststelling van de lijst met middengeschoolde functies waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten bestaat (https://assets.vlaanderen.be/image/upload/v1617955436/mb_knelpunt_beroepen_31_3_2021_getekend.pdf). Productiewerker staat daar duidelijk niet tussen.

De verzoekende partij is evenmin hooggeschoold, waardoor zij niet valt onder artikel 17 van Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 7 december 2018.

Het is dus niet duidelijk welke “geijkte” weg de verwerende partij hier voorstelt.

De Raad stelde reeds (weliswaar in de context van gezinshereniging) dat een formulering zoals “de geijkte weg” (RvV 211 109 dd. 17 oktober 218) afbreuk doet aan het feit dat ook een aanvraag ex art. 9bis VW een geijkte weg kan zijn:

“.....”

Mutatis mutandis schendt de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.

II.1.5. Omtrent de afhankelijkheidsband met haar oom stelde de verzoekende partij het volgende in haar aanvraag:

“.....”

De thans bestreden beslissing repliceert hierop als volgt:

“ ... ”

Uit zowel de verklaringen tijdens de asielprocedure van de verzoekende partij als stuk 11 (inschrijving bij mutualiteit ten laste van de oom) blijkt duidelijk een actieve ondersteuning door de oom.

Ook het feit dat zij op hetzelfde adres woont als haar oom en zelf geen inkomen kan verwerven, gelet op het feit dat zij niet gerechtigd is te werken, vormen een indicatie van haar afhankelijkheid van haar oom en neef. Dit wordt ook bevestigd door het reeds hogergeciteerd vernietigingsarrest in deze zaak.

Aldus is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft niet op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Het loutere feit dat zij uit wanhoop recentelijk in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming indiende, doet hier geen afbreuk aan. Zoals reeds gesteld is zij nog in België, wat ook aangetoond wordt door de betekening van de bestreden beslissing in persoon, zeer snel nadat deze genomen werd.

II.1.6. [...]

II.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden, evenals het gezag van gewijsde van het arrest RvV nr. 284 559 dd. 9 februari 2023."

Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 284 559 van 9 februari 2023, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 23 april 2020 verwees verzoeker uitgebreid naar de afwezigheid van een Belgische diplomatieke dienst in Afghanistan en op zijn band met zijn oom. Hij wees erop dat er in zijn herkomstland Afghanistan omwille van het langdurig conflict geen Belgische ambassade meer is en hij ertoe gehouden zou zijn naar Islamabad te gaan, zijnde in Pakistan om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Hij stipte aan daar niet de financiële middelen voor te hebben om een reis naar Pakistan en verblijf aldaar te bekostigen. Hij haalde eveneens aan dat hij geen sociaal netwerk heeft in Pakistan. Verder haalde verzoeker in zijn aanvraag van 23 april 2020 aan dat hij Afghanistan al 8 jaar geleden was ontvlucht en herhaalde hij dat hij omwille van een financiële en materiële problematiek niet anders kan dan zijn aanvraag in België in te dienen.

Verder stipte verzoeker eveneens in de aanvraag aan dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en zij een verzoek om internationale bescherming indienden op 18 oktober 2012. In eerste instantie werden hun drie verzoeken geweigerd maar zijn oom en neef kregen in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kreeg deze niet maar zijn derde procedure om internationale bescherming heeft wel meer dan drie jaar en een half in beslag genomen. Verzoeker verduidelijkte dat zijn oom de vaderlijke rol op zich heeft genomen nadat ze samen Afghanistan waren ontvlucht. Verder stipte verzoeker aan dat de relatie tussen hem en zijn oom minstens onder de toepassing valt van een beschermingswaardig “privéleven”, eveneens beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Na een theoretische toelichting bij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het verzoekschrift citeert verzoeker vooreerst uit de bestreden beslissing waar de gemachtigde stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. Hij citeert uit een arrest

van de Raad van State waarin de Raad van State stelt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, maar wel zij die het bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling terug te keren naar zijn herkomstland of het land waar hij gemachtigd is tot verblijf om de machtiging te vragen. Verzoeker werpt op dat de gemachtigde wederom verkeerdelijk vereist dat het voor hem “onmogelijk” moet zijn de aanvraag in te dienen in Islamabad in Pakistan. Hij citeert daarbij uit het voornoemde arrest van de Raad, waarvan hij de schending van het gezag van gewijsde aanvoert, waarin de Raad stelde dat hij niet de “onmogelijkheid” moet aantonen, doch wel dat het “bijzonder moeilijk” is voor hem de aanvraag in Pakistan in te dienen.

Verder citeert verzoeker nog een passage uit de bestreden beslissing aangaande de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in Afghanistan en dat hij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Pakistan. In die passage motiveert de gemachtigde dat het louter vermelden niet over de nodige financiële middelen te beschikken of een opvangnet in Pakistan niet volstaat. Het attest van Solidaris van 4 oktober 2016 acht de gemachtigde onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid omdat het geen actualiteitswaarde heeft en verzoeker nooit zou samengewoond hebben met zijn oom. Verzoeker wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen aangezien zijn leeftijd, goede gezondheid, tewerkstelling in het verleden in België en het feit dat hij volgens de gemachtigde sinds 7 oktober 2022 in Duitsland verblijft. Verzoeker zou volgens de gemachtigde moeten rekenen op de financiële steun van zijn oom of neef om naar Pakistan te gaan en die zouden hem ook kunnen vergezellen.

Verzoeker stelt aangaande zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat hij wanhopig was en dat hij nog steeds afhankelijk is van zijn oom en terug bij hem verblijft. Dit verblijf bij zijn oom acht verzoeker bewezen door het feit dat de beslissing aan hem in persoon is ter kennis gebracht. Verder meent verzoeker dat het argument van de gemachtigde dat hij nooit zou samengewoond hebben met zijn oom strijdt met het gewijsde van het arrest van de Raad. Hij citeert wederom uit dit arrest waarin de Raad stelde dat in de aanvraag werd aangehaald dat de oom zich steeds financieel en emotioneel over verzoeker heeft ontfermd, dat verzoeker sedert 2012 het land niet heeft verlaten en dat het motief dat verzoeker niet zou samenwonen niet volstaat als zorgvuldige beoordeling van de concrete elementen eigen aan de zaak. De Raad stelde dat blijkens het dossier verzoeker tijdens de periode van zijn derde procedure om internationale bescherming heeft gewerkt en zelfstandig gewoond en in die periode kan aangenomen worden dat de afhankelijkheid niet was aangetoond, maar dat verzoeker na de procedure niet meer gerechtigd was te werken en de gemachtigde zelf motiveerde dat hij dan niet meer gerechtigd was om in zijn behoeften te voorzien. De Raad stipte ten overvloede aan dat bleek dat de vorige 9bis-beslissing een adres van verzoeker in Luik vermeldt, dat overeenkomt met de adresgegevens van de oom die blijken uit verschillende stukken in het administratief dossier.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de gemachtigde de vaststellingen van de Raad niet kan volgen, maar hij heeft nagelaten een cassatieprocedure te doen. Verzoeker citeert vervolgens wederom uitgebreid uit het arrest van de Raad. In de geciteerde passage stelde de Raad onder meer dat:

- Ook al kan het louter aanhalen van een gebrek aan financiële middelen en netwerk in vele gevallen niet volstaan om buitengewone omstandigheden aan te tonen, in casu in de aanvraag elementen zijn aangehaald om dit te staven, waarbij wordt gewezen op verblijf in België van 10 jaar, een gezamenlijke vlucht uit Pakistan met oom en neef die subsidiaire bescherming verkregen, dat de band met de oom wel werd gestaafd onder meer met een stuk van de mutualiteit waarin wordt gesteld dat verzoeker ten laste van de oom werd ingeschreven op hetzelfde adres als de oom en neef.
- Dat loonfiches werden voorgelegd maar dat die tewerkstelling enkel mogelijk was tijdens de procedure internationale bescherming en niet meer nadien.
- Dat de gemachtigde zelf heeft erkend dat verzoeker na die procedure niet langer de mogelijkheid had te werken om in de eigen behoeften te voorzien.

Verder stipt verzoeker aan dat uit verschillende bronnen blijkt dat Afghanen uit Europa geen visum meer kunnen krijgen om naar Pakistan te gaan. Verzoeker citeert uitgebreid uit twee bronnen van 13 februari 2023 waarin wordt gesteld dat gezien er 1600 Pakistaanse visa zouden zijn verstrekt aan Afghanen die valse Zweedse verblijfskaarten hadden voorgelegd, de Pakistaanse autoriteiten voorlopig zouden beslist hebben dat in Europa geen visa meer kunnen worden uitgereikt. Dit zou aan de diplomatieke missies in vele Europese steden, waaronder Brussel, kenbaar gemaakt geweest zijn. Dit nieuws dateert van voor de bestreden beslissing en houdt in dat niet enkel verzoeker maar ook de oom en neef hem niet kunnen vergezellen naar Pakistan.

Tot slot stipt verzoeker aan dat uit de rechtspraak van de Raad van State zelf blijkt dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het herkomstland als een mogelijke buitengewone omstandigheid wordt aangemerkt en dat de Raad er in het voormelde arrest ook heeft op gewezen. Verder stelt hij recht te hebben op een persoonlijke motivering en dat de gemachtigde in zijn geval niet kan wijzen op de veralgemening van het feit dat er regelmatig Afghanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan.

Beoordeling

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde inderdaad op verschillende punten het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van de Raad van 9 februari 2023 waarin de vorige beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, werd vernietigd, heeft geschonden. Daarnaast heeft de gemachtigde opnieuw niet op zorgvuldige wijze met verschillende concrete elementen van het dossier rekening gehouden.

De Raad stelde inderdaad vooreerst in zijn beoordeling in het voormelde arrest: *“Wat betreft het feit dat de aanvraag in Pakistan moet worden ingediend en dus niet in het herkomstland van verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde, weliswaar in fine van de bestreden beslissing, zelf verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769 dat stelt dat “als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (eigen onderlijnen)*

Hieruit blijkt dus dat het aangevoerde argument dat er in het herkomstland van verzoeker geen diplomatieke of consulaire post is een pertinent element is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, aangezien het volgens het voormeld arrest – aangehaald door de gemachtigde in fine in de beslissing - als een typische buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd.” Thans hecht de gemachtigde er, zoals verzoeker aanstipt, wederom niet voldoende gewicht aan dat de afwezigheid in het herkomstland van een Belgische diplomatieke of consulaire post door de Raad van State als een typische buitengewone omstandigheid wordt beschouwd en verwijst hij nochtans opnieuw in fine op tegenstrijdige wijze zelf naar dit typearrest van de Raad van State in de thans bestreden beslissing.

Verder stelt de gemachtigde aangaande de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in Afghanistan opnieuw dat *“de loutere vermelding dat hij niet over de nodige financiële middelen of een opvangnet in Pakistan zou beschikken [niet] volstaat [...] om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*. Terwijl de Raad had aangestipt dat: *“Echter in casu heeft verzoeker wel elementen aangehaald in de aanvraag om dit te staven en blijken ook verschillende elementen in het administratief dossier die dit ondersteunen. Het argument dat verzoeker geen netwerk heeft in Pakistan kan in casu niet op redelijke wijze zonder meer als een loze bewering worden beschouwd. Niet alleen is Pakistan niet het herkomstland van verzoeker, bijkomend is de gemachtigde immers op de hoogte dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar in België verblijft en dat hij samen met zijn oom en neef Afghanistan is ontvlucht en reeds in 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. De gemachtigde is er ook van op de hoogte dat deze oom en neef in België subsidiaire bescherming hebben gekregen en verzoeker heeft ook in de aanvraag reeds gewezen op zijn band met zijn oom en dat ook gestaafd met een “stuk 11” waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker werd ingeschreven als ten laste van zijn oom op hetzelfde adres als zijn oom [...].”*

De Raad had dus reeds aangehaald dat verzoeker zich in casu niet had beperkt tot het louter vermelden van het niet hebben van financiële middelen of het niet hebben van een opvangnetwerk, maar dat ook in de aanvraag had gestaafd of dat dit afdoende bleek uit het administratief dossier. Opnieuw hecht de gemachtigde op onredelijke wijze niet afdoende gewicht aan het feit dat verzoeker reeds meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij samen met zijn oom destijds naar België is gevlucht en dat de oom subsidiaire bescherming heeft gekregen in België.

Thans betreft de gemachtigde wel het stuk van de mutualiteit van de oom dat gevoegd was bij de aanvraag in zijn beoordeling, maar meent hij dat het attest van Solidaris van 4 oktober 2016 onvoldoende is om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid omdat het geen

actualiteitswaarde heeft en verzoeker nooit zou samengewoond hebben met zijn oom. Verzoeker stipt aan dat het niet correct is dat hij “nooit” heeft samengewoond met zijn oom en dat de Raad hier reeds was op ingegaan in voormeld arrest. De Raad stelde inderdaad reeds: *“Ook wat betreft de financiële middelen blijkt uit dit stuk 11, dat gevoegd was bij de aanvraag, dat in elk geval op dat ogenblik door “Solidaris” (mutualiteit) werd gesteld dat verzoeker werd ingeschreven ten laste van de oom. Het schrijven van “Solidaris” gericht aan de oom stelt immers “suite à l’inscription à vos charges de H.A. [naam verzoeker]”. Of nog: “[...] zijn band met zijn oom en dat ook gestaafd met een “stuk 11” waaruit inderdaad blijkt dat verzoeker werd ingeschreven als ten laste van zijn oom op hetzelfde adres als zijn oom.”* Dit stuk zit wederom in het administratief dossier en op dit attest, gericht aan de oom van verzoeker, staat uitdrukkelijk *“Votre droit à un meilleur remboursement des soins de santé a dû être limité au 30/09/2016 suite à l’inscription à vos charges de H.A. [naam verzoeker]”*. Er staat eveneens *“le ménage est composé du titulaire, son conjoint, ou cohabitant (légal) ainsi que leurs personnes à charge”*, waarbij dan onder gezinssamenstelling de naam wordt opgenomen van de oom O.H., de zoon van de oom F.H. en de naam van verzoeker A.H. De Raad begrijpt niet waarom de gemachtigde telkenmale, met verwijzing naar het Rijksregister, motiveert dat verzoeker “nooit” op hetzelfde adres werd ingeschreven als zijn oom en dat er “dan ook” nooit samenwoont geweest is tussen hem en zijn oom die de vaderlijke rol overgenomen zou hebben. Zoals gezegd, ook al dateert dit stuk van 4 oktober 2016, toch blijkt uit het voorgelegde stuk van de mutualiteit het adres in Luik van de oom van verzoeker (Rue S.L. nr [...]) en blijkt uit talrijke andere stukken uit het administratief dossier dat gedurende lange periodes hetzelfde adres gold voor verzoeker. Zo kende het OCMW van Luik reeds in juni 2016 aan verzoeker steun toe op dat adres. Er ligt een officiële *“composition de ménage”* voor van de stad Luik van 9 mei 2016 waarin op voormeld adres in Luik zowel de oom als de naam van verzoeker staan vermeld. Er ligt een model 2bis voor van 10 februari 2016 met wijziging van de woonplaats naar het voormeld adres Rue S.L. te Luik. Er blijkt evenwel uit het dossier ook een periode tussen 2017 en april 2021 dat verzoeker in Oostende verbleef, in die periode heeft verzoeker ook voor bepaalde jaren loonfiches voorgelegd en had hij dus een zelfstandig leven. Die periode overlapt evenwel grotendeels met de periode van zijn langdurige derde asielprocedure waarin hij ook werk had gevonden. Echter nadien blijkt weer een wijziging van de gekozen woonplaats op het voormelde adres in Luik, heeft de politie op 6 mei 2022 naar aanleiding van een verlies van de bijlage 26 als domicilieadres wederom het voormeld adres in Luik opgegeven en bevat het administratief dossier ook een uitdrukkelijk verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 september 2021 aan het Rijksregister om voor verzoeker het adres S.L. straat nr[...] Luik te encoderen. De Raad meent aldus dat de motieven niet toelaten te begrijpen waarom de gemachtigde stelt dat verzoeker nooit op hetzelfde adres als zijn oom heeft gewoond en kan opnieuw niet blijken dat op zorgvuldige wijze met de voormelde concrete elementen in het dossier is rekening gehouden.

Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker wordt geacht voor zichzelf te kunnen zorgen gezien zijn leeftijd, goede gezondheid, tewerkstelling in het verleden in België en het feit dat hij volgens de gemachtigde sinds 7 oktober 2022 in Duitsland zou verblijven.

Evenwel stipt verzoeker terecht aan dat de Raad reeds in het voornoemde arrest is ingegaan op de kwestie van de tewerkstelling waar hij de passage citeert waarin de Raad ingaat op de loonfiches die zijn voorgelegd maar dat die tewerkstelling enkel mogelijk was tijdens de procedure internationale bescherming en niet meer nadien. Verder stipte de Raad reeds aan dat de gemachtigde zelf heeft erkend dat verzoeker na die procedure niet langer de mogelijkheid had te werken om in de eigen behoeften te voorzien. De Raad citeerde immers in het voormeld arrest reeds de passage uit de vorige onontvankelijkheidsbeslissing: *“vermits de asielprocedure werd afgesloten op 31.07.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.”* waardoor de gemachtigde zelf erkende dat na het afsluiten van de asielprocedure verzoeker niet meer in de eigen behoeften kon voorzien. Thans moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde opnieuw enerzijds stelt dat verzoeker gezien zijn gezondheid, leeftijd en tewerkstelling voor zichzelf kan opkomen maar tegelijk op identieke wijze de voormelde zin herneemt dat hij na het afsluiten van de asielprocedure niet meer mag werken om in de eigen behoeften te voorzien. De gemachtigde is dus opnieuw wat betreft het motief van de tewerkstelling voorbij gegaan aan het gewijsde van het voormelde arrest van de Raad.

Wat betreft de passage die verzoeker heeft doorgemaakt in Duitsland door op 7 oktober 2022 aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan de Raad begrijpen dat de gemachtigde dienaangaande vraagtekens opwerpt, maar blijkt tegelijk dat geen duidelijkheid bestaat over de duur van die periode. Verzoeker verklaart zelf ter zitting dat het om twee maanden zou gegaan hebben. Dit valt niet te verifiëren aan de hand van het dossier. In elk geval blijkt uit de kennisgeving van de bestreden

beslissing zelf, zoals verzoeker aanstipt wel dat de beslissing aan hem in persoon is afgegeven op 27 februari 2023 en blijkt ook dat het adres dat op de bestreden beslissing wordt vermeld nog steeds het voormelde adres is van de oom in Luik, zodat het maximum om een termijn van vier maanden kan gaan tijdens dewelke verzoeker in Duitsland een precair legaal verblijf had tijdens een Dublinprocedure. Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit een arrest van de Raad van State waarin deze heeft gesteld dat de buitengewone omstandigheden, deze zijn die het bijzonder moeilijk maken de aanvraag in het herkomstland of in een land waar men toegelaten is tot verblijf, in te dienen. In die zin kan verzoeker gevolgd worden waar hij ter zitting hierop voortgaat en stelt dat een kort verblijf in Duitsland in het kader van een Dublinprocedure niet hetzelfde is als een verblijf in Pakistan. Er kan immers aangenomen worden dat verzoeker in de korte Dublinprocedure in Duitsland bijvoorbeeld de nodige opvang zal gewaarborgd geweest zijn.

Hoe dan ook, zelfs indien vraagtekens zouden kunnen worden geplaatst door de passage van verzoeker in Duitsland bij de afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van de oom in het licht van een gezinsleven, moet vastgesteld worden dat op verschillende punten het gezag van gewijsde van voormeld arrest werd geschonden.

Daarnaast heeft verzoeker in de aanvraag correct aangestipt dat die band met de oom en de neef minstens op proportionele wijze moet gewogen worden in het kader van zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie over gezinsbanden zonder bijkomende band van afhankelijkheid: EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 42 - 43). Er is immers niet betwist dat verzoeker als jong volwassen man met zijn oom en neef naar België is gevlucht en dit reeds sedert 2012 en dat de oom internationale bescherming heeft gekregen. Anders dan de gemachtigde stelt, bevat het dossier vele indicaties dat verzoeker vele jaren, voor en na de passage in Oostende, op hetzelfde adres als de oom was gedomicilieerd en stipte de Raad reeds in voormeld arrest aan dat verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek op de vraag in het gehoor van 19 januari 2016 hoe hij overleeft, verklaarde dat hij na de negatieve beslissing steun kreeg van zijn oom H.O.

Tot slot stipt verzoeker terecht aan dat de Raad reeds in het voormelde arrest stelde dat hij niet op onredelijke wijze had aangevoerd dat zijn situatie niet zonder meer vergelijkbaar is met die van om het even welke Afghaanse onderdaan die wel een aanvraag indient via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan.

Een schending van het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad wordt vastgesteld, evenals een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de nota met opmerkingen herneemt verweerder een groot deel van de bestreden beslissing en gaat hij eveneens in op het feit dat verzoeker op 7 oktober 2022 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waardoor verzoeker aantoonbaar gescheiden en onafhankelijk van zijn oom te kunnen leven. Hij toont de bijzondere band van afhankelijkheid met zijn familie in België niet aan, noch dat een terugkeer naar Afghanistan of Pakistan in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in Duitsland indiende, kan de Raad naar het bovenstaande verwijzen. Verder gaat verweerder niet in op de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 284 559 van 9 februari 2023.

Het verweer in de nota doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES